

Покаяння

Зазвичай запрошення прийти до Христа є приємним—ми відчуваємо Дух, нам подобаються місіонери і наші друзі, які допомогли нам знайти це світло, і все здається безхмарним. Однак разом із цим приходять і пізнання істини, зокрема й того, що ми грішимо, що ми, бажаючи того чи ні, приносимо у світ горе і біль! Для когось це усвідомлення стає бар'єром, який вони не в змозі подолати. Господь з цього приводу казав: “Ось, Я кажу вам, що вони бажають знати істину частково, але не всю, бо вони не праві переді Мною, і їм необхідно покаятися” (УЗ 49:2). І Він повеліває: “Отже, Я наказую тобі покаятися—покайся, щоб Я не покарав тебе жезлом Моїх уст, і Моїм гнівом, і Моєю лютью, і щоб не були твої страждання тяжкими—наскільки тяжкими, ти й не знаєш, наскільки винятковими, ти й не знаєш, так, як важко їх зносити, ти й не знаєш” (УЗ 19:15).

Хтось може подумати: “Покаятися? В чому? Я нічого дуже поганого не робив, був звичайною людиною, як усі”. Нам більше подобається бути у ролі суддів, а не того, кого судять. Ми звикли, що можемо вибирати серед різних товарів і послуг, які нам пропонуються. Іноді таким самим чином ставляться й до релігії. Однак, коли мова йде про наше становище в очах істинного й живого Господа, все стає набагато складнішим: “Коли ж кажемо, що не маєм гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!” (1 Івана 1:8).

А хтось інший подумає: “Можливо, наші гріхи, якщо вони й є, не настільки тяжкі, щоб потрібно було каятися?” На це Господь дав пряму відповідь: “Бо Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення” (УЗ 1:31).

Процес покаяння не легкий і не приємний, навпаки, він пов'язаний з усвідомленням нашої гріховності, стражданням і болем. Алма так описав свій досвід: “Але я був виснажений вічним

*Старійшина
Гвідо Сенканс,
територіальний
сімдесятник*

катуванням, бо моя душа була змучена надмірно і виснажена всіма моїми гріхами” (Алма 36:12). Але нам не слід намагатися цього уникнути, оскільки потім Алма міг свідчити: “Я покаявся у моїх гріхах, і був викуплений Господом; бачите, я народився від Духа” (Мосія 27:24).

Нам слід розуміти—Господь мислить і живе вічними категоріями. У світі іноді так буває, що якесь порушення не розкривається й так і залишається таємницею. З Господом це неможливо, оскільки “Він розуміє все, і все є перед Ним” (УЗ 88:41), і “немає нічого захованого, що не відкривається, ні таємного, що не виявиться” (Лука 12:2).

Часто ми говоримо про любов Господа, наголошуючи на милосерді. Але важливо пам'ятати, що “дію справедливості не може бути знищено; якщо так буде, Бог перестане бути Богом” (Алма 42:13). Оскільки “Він дав усьому створенню закон” (УЗ 88:42), Він не може допустити, щоб цей же закон, по відношенню до когось, міг би не виконуватися.

А як бути у випадку, якщо ми прийшли до Церкви, покаялися, отримали відпущення своїх гріхів, є активними членами Церкви і не повертаємося до наших старих гріхів? Чи стосується повеління покаятися також і нас або вже ні?

Давайте пригадаємо запитання, яке поставив Алма: “Чи пережили ви перемену в серці, і чи відчували ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?” (Алма 5:26).

Нам недостатньо один чи кілька разів покаятися, нам слід стати новими істотами, щоб ми вже не могли “дивитися на гріх інакше, як з огидою” (Алма 13:12). Народження нової людини в нас, це, звичайно, не легкий і не швидкий процес, іноді на це витрачається все життя. Ісус казав: “І якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них” (Етер 12:27).

Через визнання своїх гріхів і покаяння ми наближаємося до Нього. Господь дуже нас любить і знає, що якби ми відразу побачили свою недосконалість, то, можливо, навіть втратили би надію на те, що дійсно колись зможемо стати схожими на Нього. Тому Він каже: “Я дам дітям людським рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи; і благословенні ті, хто прислухається до Моїх повчань, і прихилить вухо до Моєї поради, бо вони навчаться мудрості; бо тому, хто сприймає, Я дам більше; а від тих, хто скаже: У нас є досить, від тих буде забрано навіть те, що в них є” (2 Нефій 28:30). Коли ми будемо постійно наближатися до Нього і каятися у своїх гріхах, Він їх нам пробачить, допоможе подолати їх, а також допоможе побачити інші наші гріхи, яких раніше ми, можливо, і не помічали, і знов допоможе подолати їх. Це дає нам можливість вдосконалюватися і поступово ставати все більш і більш схожими на Нього, щоб настав день, коли нас могло б бути “увінчано шаною, і славою, і безсмертям, і вічним життям” (УЗ 75:5).

Я свідчу, що покаяння є чудовим привілеєм, воно дає нам можливість отримати відпущення наших гріхів і приносить мир та спокій нашій душі! ■

Збори Товариства допомоги Київського Українського колу

Євгенія Онищенко, друга радниці у президентстві Товариства допомоги Київського Українського колу

Одкровення, дане через Пророка Джозефа Сміта в липні 1830 року, передало волю Господа не лише для Емми Сміт, дружини пророка, а, як показує історія Товариства допомоги, для всіх жінок Церкви: “...ти маєш відкласти те, що від цього світу, і прагнути того, що від кращого” (УЗ 25:10). Збори сестер Товариства допомоги Київського Українського колу, які відбулися 19 жовтня 2013 року у приміщенні Печерського приходу, були тим “кращим”, що запланував Господь для сестер у той день. Тема зборів: “Стійте на святих місцях”. Вони пройшли під головуванням президента колу Кирила Похилько.

У своєму зверненні до сестер президент Товариства допомоги колу Тетяна Колосова акцентувала увагу тих, хто зібрався, на покликаннях, які, як благословення, даються сестрам для їх духовного зростання й зміцнення віри. Ми отримуємо наші покликання через молитву і одкровення носіїв священства, які мають владу від Господа. Немає незначних покликань, якщо ми представляємо Господа. Покликання несуть в собі “таємницю” від Ісуса Христа: “хто великим із вас хоче бути,—хай буде слугою він вам” (Матвій 20:26). Гідно

виконати своє покликання значить “стояти на святому місці” у вірі і свідченні про істинність Відновлення евангелії.

Яскравою частиною зборів були виступи сестер-місіонерок. Сестра Монгомері виконала свою авторську пісню російською мовою, а сестра Храмвел подарувала сестрам музичний етюд, виконаний з великою майстерністю.

Перша радниці Товариства допомоги колу, сестра Ірина Чернюк, нагадала сестрам у своєму виступі слова царя Веніямина з Книги Мормона: “Я б хотів, щоб ви були стійкі і непохитні, завжди були багаті на добрі справи, ... щоб вас могли привести на небеса” (Мосія 5:15). Такою доброю справою став запропонований президентством Товариства допомоги колу проект служіння. Його метою було зміцнення сестринських стосунків. Сестер попросили поділитися з будь-якою присутньою у залі сестрою посланням на улюблений вірш з Писань, який допомагає їм самим зміцнювати віру, особисте свідчення, жити і служити за прикладом Спасителя. Атмосфера благоговіння панувала в залі, коли сестри з пам'яті писали на задалегідь підготовлених кольорових квіточках рядки зі

Святих Писань. А після обміну посланнями їхні обличчя сяяли радістю і вдячністю.

Президент колу Кирило Похилько почав своє звернення до сестер з розповіді про те, як колись взимку у заповіднику були знайдені мертві олені, однак на подив егерів, шлунки оленів були наповнені сіном. Ця історія сумна за змістом, але повчальна в якості алегорії. Дійсно ми можемо наповнювати свій розум знаннями про євангельські істини, закони і принципи, але якщо ми не використовуємо свої знання, вони не оживляють нас духовно. Тому президент Похилько закликав сестер вивчати Святи Писання, обдумувати їх і обов'язково використовувати у своєму повсякденному житті.

Однак у наших зусиллях стати досконалішими дуже важливо не перевтомитися. Ми ніколи не зможемо стати такими ж досконалими як Ісус Христос, але завдяки Господній милості і благодаті, якщо ми молилися про них, ми отримуємо силу, яка перевищує нашу особисту здатність виконати ВСЕ, що Господь очікує від нас, але не самі, а разом з Ним. Тоді Спокута стає частиною нашого життя. Нерозуміння цієї істини може привести нас до розчарування, яке породжує відчуття суму, втоми і самотності. “Якщо у вас виникли ці почуття,—дав пораду президент Похилько,—ставайте на коліна, довіртеся Богу, моліться про Його милість, а потім виходьте із дому

ФОТО АВТОРА

Кілька учасниць конференції

і йдіть до тих, кому потрібна допомога, і відчуття наближення до Небес стане вашим благословенням”.

Дуже надихаючим для сестер було свідчення Президента Томаса С. Монсона на генеральній конференції Товариства допомоги, яке прозвучало у відеозаписі. Для нього Писання—є “дорогоцінним надбанням” і “якщо ми не забуваємо молитися і приділяємо час вивченню Писань, у нашому житті буде набагато більше благословень, а наші тягарі буде полегшено”. Пророк передав слова любові Небесного Батька до кожного з нас, нагадавши, що “та любов ніколи не змінюється. На неї не впливає ваша зовнішність, ваше майно або кількість грошей ... на банківському рахунку. Її не змінюють ваші таланти чи здібності ... Божа любов відкрита для вас незалежно від того, чи, на вашу думку, ви заслуговуєте на неї чи ні. Вона просто завжди є”.

Після завершення заходу багато сестер із захопленням відмітили, що виступи,

які прозвучали, були саме для них. Лариса Кліманова з Оболонської філії розповіла: “Коли я йшла на збори, я не чекала на щось особливе. Я слухала виступаючих, записувала цікаві думки, і раптом почула слова, які хоча і не були нові для мене, виявилися важливими у той момент завдяки своїй душевності. Це були слова президента Похилько: “Я знаю, Бог любить всіх вас”. Мені потрібно було це почути! Вже чотири роки як я овдовіла і мені буває дуже не легко. Надихнули також слова Президента Монсона: “Я обіцяю, що одного дня ви поглянете збоку на свої важкі часи і зрозумієте, що Він був завжди поруч з вами. Я пересвідчився в істинності цього після смерті моєї вічної супутниці—Френсіс Беверлі Джонсон Монсон”. Почувши це, я не могла стримати сльози. Так, він Пророк, але він людина, яка втратила свою кохану дружину, йому теж важко, але він знаходить сили, щоб підтримувати нас, сестер. Додому після зборів я повернулася щаслива”. ■

Фестиваль класичної музики

Катерина Сердюк, Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

1 листопада відбувся Всеукраїнський фестиваль класичної музики “Музична пектораль”. Організатори не дарма вибрали таку назву для свого фестивалю. Широко відома по всьому світу скіфська пектораль (нагрудна прикраса) вже близько двох з половиною тисяч років вражає своєю витонченістю, розмаїттям сюжетів, майстерною роботою. Вона надихнула організаторів фестивалю донести до слухачів витонченість класичної музики, передати її різноманітність за допомогою багатьох музичних інструментів і стилів виконання, порадувати слухачів майстерністю.

У фестивалі брали участь музиканти різного віку, серед них були і професіонали, які досягли висот, і любителі, які або лише починають свій шлях у оволодінні музичними інструментами, або займаються музикою в якості хобі.

Різнорозмірною була і програма. На фестивалі прозвучали твори Бетховена, Бізе, Шопена, Паганіні. Слухачі насолоджувалися музикою російських композиторів: Рахманінова і Римського-Корсакова. Виконувалися твори українських сучасних композиторів: Скорика і Білаша. Звучали не лише інструментальні, але і вокальні твори.

Усіх порадував виступ оркестру Київського Українського колу. Ось уже кілька років оркестр є незмінним учасником музичних заходів у колі. Оркестранти з кожним виступом демонструють все вищий рівень виконання. Глядачі також із захопленням аплодували піаністу Юрію Лепиліну, який в минулому був викладачем у Черкаському музичному училищі. Майстерно виконав вокальні твори Сергій Борисенко, соліст Національної заслуженої капели бандуристів ім. Майбороди, якому акомпанувала його дружина Ганна. Михайло Трохименко віртуозно виконав твори на скрипці і на фортепіано. Ізюминкою фестивалю стала участь у ньому місіонерів. Старійшина Уолкер і старійшина Х'юз до місії професійно займалися музикою. Старійшина Уолкер чудово зіграв “Фантазію експромт” Шопена і порадував

Йосип
Тилтін

ФОТО ЛЕСІ ВЕРБЕНСЬКОЇ

Старійшина Уолкер і старійшина Х'юз

ФОТО ЛЕСІ ВЕРБЕНСЬКОЇ

Жанна Добровольська

Вероніка Рублюк

ФОТО ЛЕСІ ВЕРБЕНСЬКОЇ

ФОТО ЛЕСІ ВЕРБЕНСЬКОЇ

Іван А. Трохименко, Максим Трохименко, Іван Р. Трохименко

Аят Сагарі

Олександр Мельник

Оркестр Київського Українського колу

глядачів своїми вокальними даними. Старійшина Х'юз також виконав вокальний твір.

Крім того, у фестивалі брали участь гості, які не є членами Церкви: скрипаль Євген Гнедиш, викладач Запорізького музичного училища, якому акомпанувала його колега Людмила Омельченко; Аят Сагарі, уродженець Ірану, який зараз живе у Києві, виконав на гітарі "Місячну сонату" Бетховена і вальс іранського композитора, а також Гліб Компанієнко з міста Олександрія Кіровоградської області. Він також гітарист, але порівняно недавно почав опановувати ази майстерності гри на гітарі. Однак глядачі раділи його першим успіхам.

Фестиваль став справжнім святом високої музики. Музика у виконанні як професійних музикантів, так і любителів сприймалася однаково привітно, оскільки кожний учасник з радістю і щиро ділився своїм талантом і світлом, виконуючи заповідь Бога: "Не марнуй свого часу, і не ховай свій талант так, щоб про нього не було відомо" (УЗ 60:13).

Сподіваємося, що фестиваль стане традиційним, тому вже запрошуємо учасників і глядачів на наш другий Всеукраїнський фестиваль класичної музики "Музична пектораль".

Своїми враженнями про фестиваль поділилися наші глядачі:

Людмила Миколайчук: Все надзвичайно сподобалося. Таке враження, наче промінь яскравого сонця осяяв буденне життя. Моя дочка Даша, чоловік Петро і подруга були вражені. Незважаючи на те, що у фестивалі брали участь не лише професіонали, але і любителі, усі виступи були дуже високого рівня. Так чудово, що стільки людей поділилися з нами своїми талантами.

Геннадій Носенко: Виступи були настільки яскравими, що ми наче бачили музику. Цей фестиваль поклав чудовий початок новим традиціям Церкви в Україні.

Ніна Носенко: Усі, хто виступав, дуже талановиті люди, а ще хотілось би висловити вдячність організаторам за чудове свято, яке вони нам подарували. ■

Зустріч друзів

Надія Стасюк, Київський Український кіл,
Новодарницький приход

Новим президентом Українського Київського храму був покликаний президент Френк В. Трайтл. Усі члени Церкви у Київському Українському колі і в Українській Київській місії з особливим трепетом очікували на його приїзд. Новина про його покликання підняла хвилю спогадів у багатьох серцях, оскільки 11 років тому президент Трайтл вже служив в Україні в якості президента Української Київської місії. І ось, після довгої розлуки настала довгоочікувана зустріч, яка відбулася 17 листопада 2013 року.

Вечір пройшов у дуже теплій обстановці, оскільки зустрілися старі добрі друзі. Здавалося, що тих довгих років і не було! Прийшли й ті, хто добре знав президента і його дружину, і хто хотів з ними познайомитися. Завдяки їхнім виступам кожен міг відчувати їхню любов, піклування і велику вдячність до Спасителя.

Зустріч проходила у формі діалогу. Президент звернувся до нас із запитанням: “Як ви гадаєте, дорогі брати і сестри, у чому полягає робота Небесного Батька?” Було названо багато правильних відповідей, але президент Трайтл запропонував нам таку відповідь із Священних Писань: “Бо ось це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). Потім було ще одне запитання: “Знаючи про мету роботи Небесного Батька, як ви вважаєте, у чому полягає наша робота?” Відповідь, дана президентом Трайтлом, звучала так: “Ось, це твоя праця—виконувати Мої заповіді, так, з усією своєю могутністю і силою” (УЗ 11:20). Таким чином президент ще раз підкреслив важливість Священних Писань у нашому житті і ми дуже вдячні йому за його мудрі, надихаючі нагадування.

З поверненням вас, наші дорогі президенте і сестро Трайтл. Будемо раді продовжити наше служіння з вами тепер у храмі. ■

І корисно і смачно!

Олена Пашковська, Українська Дніпропетровська місія,
Севастопольська філія

22 листопада 2013 року в Севастопольській філії відбувся вечір відпочинку. Прийшло багато членів Церкви і запрошених гостей. Вечір почався з духовної частини: співу гімну, молитви і надихаючої духовної думки, яку підготували старійшина Крук і старійшина Б'ютлер. Місіонери говорили про Ісуса Христа і Його викупну жертву і про те, що Спаситель усе Своє життя присвятив служінню людям. Старійшини відмітили, що члени Церкви завжди готові допомагати нужденним і з радістю чекають удома всіх бажаючих з нашого приходу.

Після завершення духовної частини учасники перейшли із залу до коридору, де було більше місця для другої частини заходу—майстер-класу для приготування суші. Іван Просін, член Церкви і професійний сушист, пояснив нам,

як правильно готувати суші і роли. Багато хто робив це вперше в житті. Під час захоплюючої спільної роботи ми встигли познайомитися з усіма гостями, поспілкуватися на різні теми. Хтось захотів більше дізнатися про Церкву. Одна молода мама висловила бажання привести свою десятирічну дитину на збори Початкового товариства, щоб вона разом з нашими дітьми дізнавалася більше про євангельські принципи і вчення Христа. Час за бесідами і захоплюючим майстер-класом пролетів швидко. Кульмінацією вечора стала дегустація плодів нашої спільної праці. Це виявилось дуже смачно!

Ми сподіваємося і в майбутньому проводити цікаві тематичні вечори в приході, щоб служити більшій кількості людей і з користю проводити час, відведений для відпочинку. ■

Іван Просін проводить майстер-клас по приготуванню суші

ФОТО ОЛЕКСАНДРА ПОЛЯКОВА

Важніше, щоб світло йшло від нас

Вечір біля торшера

Наталія Ільїна, Українська Донецька місія, Центральна філія

16 листопада 2013 року в Донецькому окрузі пройшов захід для молоді віком від 14 до 18 років під керівництвом брата Юрія Орлова. В якості гостей була запрошена молодь віком від 12 років.

Коли молодь зібралася, виявилось, що у приміщенні відключили світло, але ця обставина не завадила молодим членам Церкви поділитися своїми свідченнями про важливість вивчення Священних Писань. Однак за вікном швидко темніло, і брат Орлов звернувся по допомогу до працівників сусідньої автозаправки. Вони дозволили підключити у них наш подовжувач, довжини проводу якого якраз вистачило, щоб до його розетки можна було під'єднати торшер. Він виявився єдиним джерелом світла у нашому приміщенні і молодь зібралася навколо нього. Було трохи незвичайно, але якось по-особливому затишно і спокійно.

Для цього заходу молоді чоловіки і жінки готували проекти

з сімейної історії, щоб розповісти про когось із своїх предків. Настя Банцова показала фотографії і деякі нагороди свого дідуся, який брав участь у Великій Вітчизняній війні. Данило Волков поділився цікавим дослідженням життя свого прапрадідуся, в роду якого було кілька поколінь священнослужителів. Сам прапрадід був професором математики в Московському державному університеті. Через його політичні переконання його переслідувала влада, а під час війни його розстріляли фашисти за агітацію проти фашизму. Маша Ільїна показала презентацію про життя свого прадіда. Він не здійснив у своєму житті якихось великих справ, але прожив життя чесно і гідно. Було видно, що молодь пишається своїми предками і вдячна їм за їх приклад і віру.

Після заходу молодь округу залишилася на зустріч з місіонерською парою Хоскінс, яка приїхала служити за програмою Церковної системи освіти.

Вони почули цікаву розповідь сестри і старійшини Хоскінса про вплив євангелії в їхньому житті. Як виявилось, дівоче прізвище сестри Хоскінс— Мірошниченко. Тому сестра Хоскінс знає українську мову. Під час Великої Вітчизняної війни її батьки були забрані з України до Німеччини, де працювали на заводі.

Закінчився вечір біля торшера виконанням гімну і молитвою вдячності Богу за всі випробування і благословення, які Він нам дає. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ
СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Навіки разом

Валентин і Василина Мельник, Київський Український кіл, Новодарницький приход

За Божим планом сім'ї можуть навіки бути разом, якщо вони уклали шлюб у храмі і все життя залишаються вірними завітам, які вони там уклали. Для нас це особливе знання, подароване як одне із найвеличніших благословень, приготованих Небесним Батьком.

Уявіть, що у вас є корабель, на якому вам треба відправитися у далеке плавання. Він абсолютно порожній і ваша мета—запастися усім необхідним. Що ви візьмете на борт? Компас, карту, їжу, одяг, рятувальне спорядження і команду, оскільки без неї буде важко справитися з майбутніми труднощами плавання і стихією. Тільки разом, спільними зусиллями буде можливо дістатися до місця призначення.

Шлюб схожий на плавання. До нього треба готуватися. Маючи запас усього необхідного, ми можемо піднятися на "борт судна" і відправитися у далеке плавання. Здобуття свідчення,

старанне вивчення Священних Писань, розвиток якостей, притаманних Христу, дотримання заповідей, храмових завітів,—усе це готує нас до вступу у вічний союз. В подальшому це служить міцним фундаментом для безпеки і щастя сім'ї.

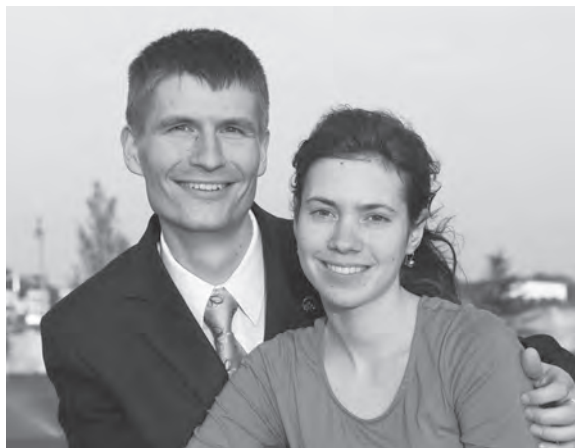
Шлюб вимагає постійного зміцнення і жертвування. Говорячи з нашого особистого досвіду, ми відчули важливість проведення домашніх сімейних вечорів. Через різні графіки нашої роботи іноді для них важко знайти час. Але щоб не пропускати сімейні вечори, ми вирішили проводити їх попри будь-яку нестачу часу. І досить скоро ми побачили благословення від прийнятого рішення виконувати слова пророків.

Побачення настільки ж важливі в шлюбі, як і до шлюбу. Період залицяння і пізнання один одного ніколи не повинен закінчуватися. Цьому необхідно приділяти достатньо часу. Ми з дружиною поставили мету, обов'язково проводити разом суботу і неділю.

Якось мені зустрівся вислів: “Любов—це робити те, що любить ваша кохана людина”. Гадаємо, що це правда. Ми можемо жертвувати нашими власними інтересами заради щастя чоловіка або дружини.

У Священних Писаннях сказано: “Через мале і просте відбувається велике” (Алма 37:6). Ми знаємо, що за умови виконання таких простих речей, наші сім'ї зможуть бути навіки разом. ■

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

Валентин і Василина Мельник

Слухатися—це правильно

Андрій Д., Київський Український кіл, Печерський приход

ФОТО АНЖЕЛИ ШВАРКО

Андрій з сестричкою Міланою

Мене звать Андрій, мені сім років і я навчаюся в другому класі. У мене є молодша сестричка Мілана, їй 4 роки. Коли ми йдемо гуляти на вулицю, я швидко вдягаюся сам, а потім допомагаю сестричці взутися, застібнути замок на куртці і пов'язати шарфик. Коли ми служимо нашим ближнім, ми стаємо більше схожими на Ісуса Христа. Про це мені розповідають батьки і наші вчителі у Початковому товаристві.

А ще, коли мама або тато звать мене, я залишаю свої справи й одразу відгукуюся. Мама часто просить мене щось принести або погратися деякий час з сестричкою. Я знаю, що коли я слухаюся батьків, я стаю більше схожим на Ісуса Христа. Я люблю мою сім'ю, і я люблю Бога.

Юля, мама Андрія: Наш син дивує нас своєю чуйністю, добротою, ніжністю, поступливістю і лагідністю. Він дуже любить малювати, і він помічає красу. Він не терпить насильства (навіть коли хлопці кривдять жучка) і переживає, коли комусь погано. Його можна порівняти з сонечком, яке дарує тепло усім. Його спокій і слухняність зворушують наші серця і ми дуже раді, що він вірить тим знанням, які отримує про Спасителя. ■